

Treballant en curt Conversa amb David Bonet, director de fotografia: reflexions d'un no cinèfil/boig pel cinema

Angela Coronado

Vaig conèixer David Bonet arran de la seva obra cinematogràfica: director de fotografia de *Carne de gorila* i *NU2* de Pedro Riutort, l'atmosfera de les seves imatges em va entusiasmar.

Aquest mallorquí, nascut l'any 1971 —pràcticament en un estudi fotogràfic—, amb dotze anys va començar a elaborar les seves primeres imatges: li fascinava l'erosió del temps, fotografiava objectes trobats, parets escrostonades... segons la màxima de William Blake: «L'univers en un gra de sorra». El 95% d'aquestes fotografies, que ell mateix revelava, són en blanc i negre. Comentam aquesta fascinació pel blanc i negre, anomena els directors *underground* que el fan servir, com Jim Jarmush; considera que el color és un element visual massa potent que barreja la resta; la geometria, l'enquadrament, són més clars en blanc i negre. Parla de les càmeres digitals d'alta gamma com la RED, que considera la càmera *indie* del moment, no necessàriament la millor, utilitzada en les darreres pel·lícules de Soderbergh i per Peter Jackson.

Inicialment fascinat pel videoart, les *performances* en vídeo, les imatges en moviment com a art, es va enamorar del cinema estudiant cinema a UCLA i es va especialitzar com a director de fotografia en un programa de cinematografia. Mentre estudiava, va començar a col·laborar en

pel·lícules comercials en els departaments de càmera i il·luminació, aprenent des de la pràctica.

Després va fer publicitat a Mallorca i en l'actualitat es dedica exclusivament a la fotografia per a altres directors i fotografia d'arquitectura i art. Fa poc ha col·laborat amb Horacio Sapere, pintor establert a Mallorca, en el vídeo *El teorema de Ramon Llull*.

La seva formació és contínua: fa dos mesos va anar a Londres a una comparativa a la British Cinematographers' Association en què es comparaven imatges de 16 i 35 m/m. de kodak i Fuji amb les generades per mitjans digitals.

Si li demanam pels seus referents cinematogràfics, comenta que rep la seva inspiració de la part tècnica, de la manera com es conta una història; la il·luminació, les òptiques... s'impregna dels sentiments de la pel·lícula. La seva és una memòria d'imatges. A més, per ell, la il·luminació és la clau en la construcció de l'obra.

Cita Tarkovskij: *Solaris*, *Stalker*... I la trilogia de Jean Cocteau sobre la sang del poeta. En relació amb aquest darrer autor, es refereix a George Méliès, que creava uns efectes especials que estimulaven la imaginació de l'espectador. Segons ell, la hiperrealitat de les imatges infogràfiques actuals és de cada vegada menys creïble, no implica l'espectador.

Rep la inspiració dels clàssics i és un enamorat del cinema, no així de la televisió o la publicitat.

Li agradaria rodar deu vegades més del que ho fa, sempre obert a bones idees i propostes interessants. Parlem de la necessària col·laboració entre el director, director de fotografia i director artístic: el director de fotografia sempre ha d'estar al servei d'una idea.

Li deman pels adaptadors d'òptiques, darremament utilitzats en càmeres digitals en diversos curtmétratges a l'Illa, i em comenta que serveixen per crear profunditat de camp en càmeres de sensors petits, per contrarestar la fredor del vídeo en què tot apareix enfocat, per perdre focus, fet que és distintiu de certs estils cinematogràfics, com la *nouvelle vague*, que feia servir càmeres més lleugeres i oferia un cinema mòbil, amb menys il·luminació. Cita Néstor Almendros. A Orson Welles trobam just el contrari, molta profunditat de camp, molts elements en focus; rememora l'inici de *Citizen Kane*. Però els adaptadors tenen els dies comptats: comença a haver-hi càmeres de fotografia, amb sensors grans, que fan vídeo.

Sobre els problemes de pressupost diu que és necessari mantenir sempre la idea inicial, la visió del director i que moltes de vegades en les produccions independents s'hi renuncia.

Per a ell, el curtmétratge ofereix dues possibilitats: el curtmétratge com a targeta de presentació per a l'elaboració de futurs llargmetratges, i el curtmétratge com a art. En aquest primer grup englobaríem *NU2*, que acaba d'iniciar el seu recorregut per certàmens cinematogràfics.

Destacam els primers llargmetratges de diferents directores que de vegades són més interes-

sants que la resta de la seva obra. Considera que aquestes primeres produccions, com passa en totes les arts, tal vegada no són les més perfectes tècnicament, però solen recollir tot el bagatge anterior, personal de l'artista, cosa que pot no ocórrer en obres posteriors.

En relació amb la seva col·laboració amb Pedro Riutort, confessa que són grans amics cinematogràfics i parla de la condició humana en el cinema i s'allunya de certs afeccionats que creuen que l'element humà és part de l'*attrezzo* d'un curtmétratge. El director ha de ser capaç de generar aquest bon ambient.

Ha dirigit un parell de documentals com *El tresor de ciutat*, emès per televisió, que tracta les canalitzacions subterrànies de Palma. També ha elaborat diversos videoclips, com *Eu quero ver u oco*, dels Raimundos, número u en la MTV de Brazil durant tres setmanes, i dirigit per Raúl Machado.

No cerca l'èxit professional, sinó fer feina en projectes interessants i que el motivin i veu que s'ha de donar suport al gran i petit cinema i al cinema espanyol en general.

Té el projecte d'un llargmetratge propi, a més d'un de proper amb Pedro Riutort.

La seva filosofia cinematogràfica la resumeix en tres grans punts:

1. No cinèfil/boig pel cinema.
2. Rodar deu vegades més del que roda.
3. Sempre estar obert a un bon projecte.

Jo, com que també estic boja pel cinema, el tindrè present per a futurs projectes, si els considera bons. ■